

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De Margareta Rauennate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

VITA MARGARETÆ VIRGINIS SANCTISS-
MAE APVD RAVENNATES, EX LIBRO OCTAVO

Hieronymi Rubei viri doctissimi de gestis Ravennatum, quæ an in
Sanctos sit relata, compertum non habeo.

Ianua. 23

Patria Mar-
garetæ vir-
ginis.

Abstinẽtia
eius & virg-
auferitas.

Luctatur
cum dẽmo-
ne.

Grauisi-
mis mor-
bis quoti-
diè af-
tetur.

Patientia
eius.

Misericor-
dia & beni-
gnitas in
peccatores

Nõ fert lau-
des homi-
num.

Predicit fu-
tura.

RAESIDENTE Ecclesiæ Dei Iulio secundo, ac imperan-
te Maximiliano Cæsare, Ravenna Margarita virgo sancti-
tate vitæ innocentia celebris decessit. Quæ in oppido Rus-
sio, quod est Ravennatis ditionis, Lungipressum olium vo-
catum, ab vrbeque abest fermè millia passuum decem, ex
Mollum familia orta, ab ipsis incunabulis, sanctitatis speci-
men præbuerat. Tres menses nata, cæca facta est: cunq; ad
septimum annum peruenisset, carne & ouis abstinens, ex-
tra dies Dominicos festos, in die semel comedebat: quem
viuendi modum per totum vitæ spatium non modo seruaui, sed maximam partẽ
consecit pane solum & aqua. Quod eo durius videri potest, cum nudatis semper
incesserit pedibus: & nunquam in lecto, sed vel humi, aut in sarmentorum sal-
cibus cubauerit: & sæpius nocte, vt Deum ingeniculata precaretur, atque etiam
vt cum dæmone, qui ille erat molestus, eam quæ aliquando capillis trahebat, dimi-
caret: è lecto, si eratis lectus appellandus, perpetuo surrexerit. Cum autem aliquot
annos eo in oppido vixisset, in agrum, ad villam D. Pancratij se cõtulit, puellarum
virginum consuetudine plurimum delectata, quas assidue præcepta diuina, rectum
quæ viuendi morem docebat. Inde Ravennam profecta, primum apud D. Stepha-
ni sacras virgines, deinde in domo, quam illi Laurentius Oriolus, agricola prædices
eius discipulus, emerat, habitauit. Vbi per annos quatuordecim assidue grauissimis
morbis miserè afflicta, præsertim cum etiam à plerisque eius sanctitas & morbis ir-
rideretur, multisque calumnijs nomen profcinderetur illustre fuit patientiæ exem-
plum: quos tamen ipsa irrifores & maledicos, vel, si poterat, amanter, vti deliteret,
monebat, congerere sibi peccata: vel, si id non dabatur, summis assidueque pre-
cibus apud Deum veniam illis orabat, illudque admirabile omnino videbatur, eam
inter tot morbos, calumnias, egestatem, qua semper oppressa plurimum fuit, hilari
semper vultu, tranquilloque animo extirisse, ab omni que indignatione sic alienam
vt qui perturbatam illam vnquam viderit, repertus sit nemo.

Non potuit tamen hæc terra tot miseriarum procella, sanctitatis lucẽ, quin emi-
caret, opprimere: nã complures, ex illius ore preceptisque pendentes, Magistrum il-
lam appellabant, quod eos sanctissimæ vitæ exemplis potius, quam verbis excitaret
ad pietatẽ & verũ Dei cultũ. In ea maximè, inter ceteras virtutes, misericordia in eos
qui peccabat, & benignitas illuxit: neq; fuit vllus vnquam, qui admirabili virtute, il-
lius verbis atque hortatu in miserijs consolatum se, ac penè recreatum, hilarem quo-
factum nõ senserit, & à peccatis viaque perdita reuocatum: quod cum sæpissime ac-
cidisset, maximè tamen in nobili fœmina est visum, quæ permota fama sanctitatis,
ad eam cum venisset, multo auro, & vestium elegantium ornamentis insignis, eam
vim Margaritæ sermoni Deus tribuit, vt deposito omni ornatu nobilis mulier ante
quam ab ea discederet, sese Deo totam addiderit. Cum verò illi Ariminum proficif-
centi, vniuersus populus, sacratique viri obuiam processissent, & mulierem sanctam
appellarent, & venerarentur, facile dictu non est, quam illa id egrè tulerit: cumque
assiduis illorum precibus coacta, illis benedixisset, confestim absoluto, ob quod ve-
nerat, diuino negotio, mortales honores fugiens, Ravennam conuolauit. Vbi mul-
ta diuinitus vaticinata est, ipsam que præsertim vrbis depopulationem, quam Gal-
li in sequentibus annis fecerunt & vt reliqua omittam, id vnũ conscripserim, quod
cum Gentilis, mulier sibi charissima, ad eã quandoque consulendi causa accessisset,
neque tamen posset, quod de Deo offenderit loquentem, ex verbis attramen illius,
quæ ad Gentilem in eodem sermone conuerterat, Gentilis nouit, Margaritam ani-
mi sui sensum ac voluntatem, propter quam venerat, Deo indicante, perceptam
habuisse: & ijs qui aderant nequaquam sentientibus, occulta verborũ significacione
præbuisse.

Facie quandoq; ab eadẽ, Gentili ita fulgere visa est, vt eam intueri aduersam non
posset

SURILLUS

gber
Hober
RVIII
5

possit. Tāto sensus stupore prædita, vt multorū annorū spatio suauitatem cibi non sentiens, ingēti molestia, tantum ne moreretur, cibo vsa sit. Cacodamone agitato, quos decē vix homines retinere & cōpescere poterāt, ipsa manu apprehētos, & nequaquam obstitētes, diuina virtute, abire caedamone iussu, liberauit. Hydrope laborātem puerū solo manūs contactu, cum Deū esset pro sanitate illius precata, incolumem remisit. Leonē Gentilis filium, pedibus cōtortis, sic vt ambulare nequireret, natum sanauit. Sed talia si narrare velim, nimium lōga traheretur oratio: ipso enim relatu latius patēt, qui testes, iussu Pauli terrij Pont. Max. postulāte Friderico Gonzaga, Duce Mātiano, Rauennæ, his de rebus, ab Iohanne Francisco Petitto, vrbis Moderatore, quæstione habita, hæc, quæ modò memorauimus, multaq; præterea, anno sesquimillesimo trigesimo septimo iurati narrauerunt: id curantibus Petro Andriolo, Roberdo Aldrouādino, Vbertello Gordio, Iohanne Franco, Marco Antonio à Poru, & Aloysio Pritello, qui tum Rauennatē sapientum Magistratum gerebant. Verū illud silentio non inuoluerim, quod Antonius Blanchinus Ruffianus refert, vxorem suam tenuioris intestini morbo, in quo stercus superiora petebat, qui que à medicis exitialis putatur, octauum iam diem laborantē, cum pro illius sanitate Deum hæc virgo precata esset, sanitati protinus restitutam: Barnabam quoque, Pasquæ Rauennatis, quæ vxor Aloysij Merlini fuerat, patruū, cum factum, visui restituit.

Multa opē
ratur misa
cula.

Aegrā eū
ratur.

Itē cæcus.

Cum verò tandem tres & sexaginta annos nata, in febriculā incidisset, ipsa mortem præsentiens, plurimum de rebus diuinis locuta: cumq; ad extremū esset, asurgens, animā exhalauit: feruntq; Gentilē testari solitam, tūc se cælitres vidisse, qui ad magistratū migrantē ex corpore animam accipiendam, accesserāt: Ob idq; in extremo ipsam venerabundam assurrexisse. Fuit is annus ab ortu Christi quintus supra millesimū quingentesimum, decimo Calēd. Febr. Per duos dies cadauer sanctū inscultum seruātū est, quo tempore, cum sudore facies tāquām rore madesceret, Gentilisq; assidua magistratū comes, linteolo, quo ad emigendas nares vtimur, deterfisset, linteolum ad ignem exiccatum, violarū suauissimum odorē afflauit, qui multis etiam deinde annis in eodem linteolo pertrāsit. Sepulta est Rauennæ in D. Apollinaris noui, sepulcro satis ignobili: quod cum posterioribus annis dirutum esset, Laurētius Oriolus, qui illius consuetudine ac monitis plurimum profecerat, maximeq; eam venerabatur, id putans propterea contigisse, quod alibi sepulcrum sibi virgo delegisset, venia ab eius loci ædituis impetrata, ossa, summa veneratiōe in sacco collocata, a seculo imposuit, Deū precatus, eamq; virginē, vt quo sepeliri vellet, ire a seculo iuberent. Afellus, nullo strepitu, signōve impulsus, rectā per eum viciniam, cui Plateæ maiori nomen est, ad vrbis muros progressus, dextrorsum flexit, per Vrsianam portam, occidente iam sole, egressus est: inde per suburbium, secundum Virim amnem, cum maliquantulum processisset, secundo ab vrbe lapide amnē traiecit, semperq; obstrepēte nihil Laurentio, sed ingente religione ac veneratiōe mysteriū cōsiderante, progrediens, ad Montonem amnem cum peruenisset, illum etiam haud procū ab D. Marci transmittēs, viam secundum flumen arripit: cuius coepi itineris, non mediocris ad virum pium, qui rem tacitus considerabat, lætitia peruenit, quod putabat fore, vt ad suæ gentis ædiculam, quorsum ibat, inde haud procū, deferendum cadauer esset. Sed ibi cum peruenissent, non perstitit afellus, at progressus ad D. Pancratij se contulit. Iamq; multum noctis transierat, & sub arbore satis ingenti, quod non procū aberat ab eius templi valuis, magnus nitedularum numerus conuenerat, quæ tantum afferebant lucis, vt miraculum iudicari facile potuisset. Ad hunc se locum afellus contulit, ibiq; cum perstitisset, pedem amplius non extulit. Vir pius ob id intelligens, virginem sanctam decreuisse eum sibi sepulturæ locum, fossa facta, tumulo ossa composuit, humoque obruit: & confestim nitedulis euanescentibus, nox intempesta tenebras suas offudit. Multa posterioribus temporibus, ad hanc diem, illi nuncupatis votis miraculia impetrata sunt, quæ nostri instituti non est referre: cum hæc, Seraphinus Furmanus, Canonicus Lateranensis idem & Portuensis, vir eloquentia & do-

Sanctissimus obit
cius.

Odor suauissimus emanat ex sudario eius.

Miraculū in translatione corporis eius.

Itē signa ad sepulcrum eius.

ctrina, vitæque integritate præstans, in commentariolo, quem scripsit de huius virginis & Gentilis vita, latius expresserit.

VITA